

Két próba!

Időpont: 1958. augusztus 22. Bibliaóra

Helyszín: Győr

Alapige: Jn 4,43-54

Két nap mulva pedig kiméne onnét, és elméne Galileába.

Mert Jézus maga tett bizonyosságot arról, hogy a prófétának nincs tisztessége a maga hazájában.

Mikor azért beméne Galileába, befogadták őt a Galileabeliek, mivelhogy látták vala mindazt, a mit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen; mert ők is elmentek vala az ünnepre.

Ismét a galileai Kánába méne azért Jézus, a hol a vizet borrá változtatta. És volt Kapernaumban egy királyi ember, a kinek a fia beteg vala.

Mikor ez meghallá, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, hozzá méne és kéré őt, hogy menjen el és gyógyítsa meg az ő fiát; mert halálán vala.

Monda azért néki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.

Monda néki a királyi ember: Uram, jőjj, mielőtt a gyermekem meghal.

Monda néki Jézus: Menj el, a te fiad él. És hitt az ember a szónak, a mit Jézus mondott néki, és elment.

A mint pedig már megy vala, elébe jövének az ő szolgálói, és hírt hozának néki, mondván, hogy: A te fiad él.

Megtudakozá azért tőlük az órát, a melyben megkönnyebbedett vala; és mondának néki: Tegnap hét órákor hagyta el őt a láz;

Megérté azért az atya, hogy abban az órában, a melyben azt mondá néki a Jézus, hogy: a te fiad él. És hitt ő, és az ő egész háza népe.

Ezt ismét második jel gyanánt tevé Jézus, mikor Júdeából Galileába ment.

Ima:

A Te Igédet dicsérte ajkunk Urunk! Bárcsak dicsérné és befogadná Igéd szívünk is. Köszönjük Urunk Igédet, mindazt a tanítást, melyet rajta keresztül adtál nekünk. Életünk megoldhatatlannak látszó rejtélyei lettek nagyon világossá, egész egyszerűkké, mikor megszólaltál és világosságot adtál Igéddel. Köszönünk minden fenyítést is, amit adtál Igédben, amikor mennydörgött Igéd és harag cikázott benne és szívednek felháborodott voltát mondta el. Beszéded mindig igazság volt, mikor megfeddett, csak mi nem mindig ismertük el és nem mindig hajoltunk meg Igéd előtt. Köszönjük mindazt a vigasztalást, amit Igédben adtál, könnyeket letörölő hatalmát, ködöt eloszlató erejét. Köszönjük, hogy új élet, új életkedv támad az Ige nyomán, mely felüdít, mint oázisra talált vándort a forrás vize. Urunk, Te tudod, hogy most is mit akarsz adni Igédben, kérünk add nekünk Szentlelkedet, hogy Igéd ne legyen hiábavaló és ne szóljon hiába hozzánk, hanem elvégezze azt a munkát, amiért leküldötted most ide.

Ámen.

Az a pár napi samáriai tartózkodása Jézusnak áldott, boldog ébresztő munkája volt. Ezzel a nagy örömmel megy tovább Jézus útján – hiszen Ő nem Samáriába készült, hanem Galileába – és amikor háta mögött marad Samária, a tanítványok által is tűzhalálra méltó Samária, akkor úgy érzi, hiába megy most hazájába, mégis sokkal sivárabb vidékre érkeznek. Saját hazájával kapcsolatban mindig ez a keserű tapasztalata volt, hogy prófétának nincs tisztessége saját hazájában. Tényleg, a galileabeliek vagy nem fogadták be Jézust, vagy nem úgy, ahogy Ő szeretne volna. Mikor feltűnik Galilea határán és egyre beljebb jut, kénytelen észrevenni, hogy valahogyan másképpen viszonyulnak most hozzá a galileabeliek, mint azelőtt. Most nem a názáreti ácsmestert látják benne, akit megvetnek vagy legfeljebb nagyzó embernek tartják

tanításaiért, most nagyobb tisztelettel néznek rá, hallgatják és figyelik cselekedeteit. Ennek a magyarázata az, hogy a galileabeliek közül sokan voltak húsvét ünnepén Jeruzsálemben és látták micsoda tekintély a fővárosban, micsoda hatalmas tömeg tódul hozzá figyelve tanítását és csodáit. Akik eddig megvetették, most talán boldogan dicsekednek vele, mint falubelijükkel.

Azonban, ha egy kicsit megkaparjuk azt a nagy tiszteletet, mellyel most Jézus iránt viseltetnek, látnunk kell, hogy ez csak a híres embernek, a csodatevő doktornak, de nem Isten Fiának, a Megváltónak szól. Erre Ő hamarosan nagyon is szembeötlő példát kap. Jézus és tanítványai odaérnek Kánába, ahol a menyegzőben a vizet borrá változtatta. Még elevenen él az emberek emlékezetében ez, amikor feltűnik Kánában egy idegen ember, aki Kapernaumból való. Valami királyi ember, királyi hivatalnok, nevét nem tudjuk, de előkelő ember lehetett. Egy fia volt, aki most beteg. Az eredeti szöveg arra enged következtetni, hogy nem is volt több gyermeke csak ez az egy. Azt sem tudjuk, kicsiny gyermek volt-e vagy felnőtt, csak annyit, hogy beteg lett és egyre jobban romlott állapota. Édesapja bizonytalán mindent megpróbált, ami csak egy gazdag ember számára lehetséges volt, hogy meggyógyuljon gyermeke. Aztán elérkezett az az időpont, amikor a gyermek haldokolt. Ekkor érkezik meg a hír, hogy Jézus Kánában tartózkodik. Elmegy a királyi ember Kánába Jézushoz, ott alázatosan előterjeszti kérését, hogy menjen el és gyógyítsa meg fiát, mert halálán van. És itt kezdődik tulajdonképpen az érdekfeszítő része a szentírási szakasznak, mely röviden elmondható pár mondatban. Jézus kis vonakodás után meghallgatja a könyörgést, elküldi szépen haza azzal, hogy a fia él. Mikor hazafelé indul, már jönnek a szolgák feléje és elmondják, hogy fia meggyógyult. Mikor megkérdezi gyógyulásának idejét, megtudja tőlük, hogy tegnap este hét órakor /du. 1-kor/ történt. A beszélgetésből nyilvánvaló lesz, hogy *„abban az órában, a melyben azt monda néki a Jézus, hogy: a te fiad él.”* Mikor hazaér, tényleg látja a csoda emberi igazolását *„és hitt ő, és az ő egész háza népe.”*

Ennek a történetnek csak két próbás mozzanatát szeretném kiemelni. Olyan mozzanatot, mely minden csodánál és imádságnál is jelentkezik. Ez a két próbás mozzanat két dolgot helyez mérlegre, mér meg bennünk:

- 1./ Krisztus iránt érzett szeretetünket
- 2./ Krisztusba vetett hitünket

Mi az, amivel Jézus meg akarja mérni az iránta való szeretetét ennél a királyi embernél? Visszautasításában. Jön eléje a királyi méltóság, társadalmi ranglétrán magasan felette áll Jézusnak, emberi mértékkel mérve. Minden bizonytalán, akik ott voltak Jézus körül tanítását hallgatva, tisztelettel adtak utat számára, mikor megjelent a sokaságban. Olyan alázatosan terjeszti elé kérését, mintha nem is volna hatalma arra, hogy felszólítsa Jézust, gyermeke meggyógyítására. Jézus pedig nincs meghiúsítva attól, hogy ez az ember hozzámegy. Nem jelent számára semmi megtiszteltetést, hogy egy bajba jutott királyi ember jön hozzá segítséget kérni. Nem áll szíves készséggel rendelkezésére. Nem mondja: Jól van, megyek veled! Visszautasítja, mikor azt mondja: *„Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.”* Nektek csak a jelek meg a csodák kellene, de én magam nem kellek. Ha a jelek és csodák nem járnak velem együtt, akkor neked eszed ágában sem jutott volna eljönni hozzám és szóba állni velem.

Nem ez az egyetlen eset, Jézus magatartásában, mikor ilyen visszautasítással találkozunk a csodát kérő. Legjelentősebb Máté 15. fejezetében a kananita asszony példája, aki súlyos beteg leányáért könyörög s akit háromszor utasít vissza, közben ilyen kemény mondattal is: *„Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni.”* Igen kemény visszautasítás ez. És ez nem csak egy pogány asszony esetében történt meg. Saját édesanyját is nagyon keményen utasítja vissza, mikor Kánában az ifjú pár érdekében akar közbenjárni. Mikor Mária felhívja figyelmét az ifjú párnak elfogyott borára. *„Mi közöm nékem te hozzád, oh asszony? Nem jött még el az én óráim.”* (Jn 2,4).

De nemcsak ilyen kemény szóval, visszautasító mozdulattal hárítja el a segítség kötelezettségét. Amikor a bethániai hajlékból Mária és Márta üzennek Jézusnak Lázár betegségéről és a küldöncöt azzal indítják útnak, hogy csak annyit mondjon Néki: „*Uram, imé, akit szeretsz, beteg*” – mert ez elég lesz ahhoz, hogy Jézus ott hagyjon csapat-papot, mindent, tanítását hallgató embereket, más beteget, csonka-bonkákat, vakokat, némákat s rögtön szaladjon Bethániába, hogy meggyógyítsa Lázárt, akit szeret. Nem teszi! Két napig marad ott. Azt nem tudjuk, hogy a küldönc visszament-e Bethániába és megmondta-e Máriának és Mártának az üzenetet, de Jézus nem ment Bethániába. És ez a hallgatás, ez a megvárakoztatás, sőt az, hogy Jézus Krisztus egyáltalán nem üzen vissza semmit, ez a közöny még borzasztóbb visszautasítás.

Ott van Jairus leánya feltámasztásának története. Ez az ember is elmegy Jézushoz, sírva beszél leánya betegségéről. Jézus meg is indul vele. Itt nem azonnal történik a visszautasítás. Mennek Jairussal s nagy tömeg indul utánuk. Egyszerre azt mondja Jézus: valaki köntösöm szegélyét érintette, ki volt az? És előállt remegve egy szegény asszony halotthalványan betegségéből kifolyólag és elmondja talán a beteg ember bőbeszédűségével miért merészelte köntöse szélét illetni. És Jézus nyugodtan hallgatja, Jairus pedig tűkön áll, hiszen minden pillanatban életről-halálról lehet szó. Miért áll meg Jézus, el fog késni, talán leánya már ki is lehelte lelkét?

Ez a visszautasítás nemcsak a csodáknál, de imádkozó életünkben is sokszor kemény tapasztalatunk Jézus részéről. Igen gyakran hull vissza könyörgésünk, mint falra hányt borsó. Mintha vaskaput döngetnénk, mintha innét a földről semmi nem hallatszana fel a mennyek országába –, nem jön rá felelet. Ha jön, az kemény visszautasítás. És ez a nagy próba: Kit szeretek én, Jézus Krisztust vagy ajándékát? Ha csak az ajándékát szeretem, akkor felfortyanok mikor visszautasít és elhagyom Őt. Ha magát Jézust szeretem, ragaszkodom hozzá akkor is, ha semmit nem ad nekem. A szeretetnek próbája ez, mely meri hinni, hogy a közöny csak álarc Jézus Krisztuson, de szívében ott van a szánalom és segítőkészség. A visszautasítás nem az utolsó szava Jézusnak, az első, de utána fog jönni a második mondat, csak azt nekem ki kell tudnom várni.

A királyi ember kiállja a próbát. Kitartott Jézus mellett. Visszautasítására nem fortyan fel. Nem utasítja rendre Jézust, nem fordít neki hátat, újra kész könyörögni hozzá: „*Uram, jőjj, mielőtt a gyermekem meghal.*” Ez az első próba. Aztán következik a második. Jézus hajlandó segíteni a királyi emberen és a halállal viaskodó fián, csak nem úgy, ahogyan elképzelte. Mert Jézus nem engedi előírni magának, hogy miképpen segítsen rajtunk. Jó ezt nekünk megtanulnunk. Mi is azt akarjuk, hogy úgy segítsen, ahogy mi szeretnénk... Ezt Reá kell nekünk bízni, Ő sokkal jobban meg tudja oldani kérdéseinket, hogy milyen magatartás és cselekedet az, ami igazi áldást jelent számunkra.

Itt sem megy el a királyi emberrel, pedig az azt várta, hogy Jézus azt fogja mondani: jó, megyek veled! Es nem ment! Azt is várhatta az édesapa, hogy valami orvosságot fog adni, valamit mondani fog, hogy mit kell a gyermekkel csinálni. Nem kap orvosságot sem, egy receptet sem a halál ellen, csak egy Igét, egyetlen mondatot: „*Menj el, a te fiad él.* – *És hitt az ember a szónak, a mit Jézus mondott néki, és elment.*” Elment minden nélkül, Jézus, recept, orvosság nélkül, csak egy mondata volt: „*a te fiad él*”! Ez az ember hitt a szónak, pedig szeme semmit sem látott, keze semmit nem érzékelt, az Ige elég volt néki. Elindult hazafelé. Nem volt könnyű az út, ha a kíváncsiság hajtotta is, a szívében ott is volt a hit, mégis úgy vánszoroghatott haza. Este hat óra volt, mikor találkozott az eléje jövő szolgákkal és az előlegezett hite beigazolódott. Látássá lett. Nem tudjuk miről vehették észre a gyermek meggyógyulását. Talán megszűnt a szemek bágyadtsága, vagy arcának lázpírja tűnt el és a gyermek öntudata tért vissza, de valami jele volt annak, hogy a beteg megkönnyebbült. Bizonyval édesanyja vette észre, csak

azt nem tudhatta, hogy maradandó lesz-e ez a javulás és végképp gyógyulást jelent-e ez a pillanatnyi megkönnyebbülés. Mikor aztán eltelt egy-két óra és a beteg meggyógyult, akkor küldhette el a szolgákat a boldog üzenettel. Mikor a királyi ember hitéből látás lett, a látásból hitre jut a család és hisz az egész házanépe.

Jézus Krisztus e módszerét rajtunk is kipróbálja, mikor csodavárással imádkozva megyek az Úr elé és nem kapok tőle mást, csak egy Igét. Nem veszi le rólam a keresztet, nem szabadít meg tőle egyik pillanatról a másikra, nem adja látható bizonyítékát bűnbocsánatának, csak egy mondatot mond: megbocsáttattak a te bűneid, és én semmit nem látok és érzek a bűnbocsánatból, csak a fülem hallja.

Nézzünk végig a Bibliában. Milyen sokszor ismétlődik ez meg emberek életében. Említettem a kánai menyegzőt. Mit kap Jézus Krisztus édesanyja és mit a bajba jutott ifjú házaspár? Egy Igét. Egy mondatot. Az anya ezt kapja: *„Nem jött még el az én órám.”* És ez neki elég. Ő tudja, Kánában nem lesz botrány, mert mikor elérkezik Jézus órája, meg fogja fia tenni azt, amit meg kell tennie és amit rajta kívül nem tud senki megcselekedni. A szolgák is kapnak egy mondatot: *„Töltsétek meg a vedreket vízzel.”* És akiknek az Ige elég, azok a hitből eljutnak látásra.

Ott van a tíz bélpoklos története. Mit kap a tíz bélpoklos? Nem azt kapják, hogy Jézus odamegy hozzájuk és akikhez nem mert hozzáérni senki, az végig simítja kezét orcájukon és attól a kézsimítástól eltűnik a bélpoklosság fehérsége, a gennyes sebek begyógyulnak. Nem ezt kapják! Még csak tanácsot sem kapnak, mint a síriai Naámán hasonló betegségében Elizeustól, hogy *„menj el és fürödj meg hétszer a Jordánban, és megújul a te tested, és megtisztulsz.”* (2Kir 5,10). Ezek csak egy mondatot kapnak: *„Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak”,* mintha egészségesek lennétek! (Lk 17,14). És hittek ezek az emberek a szónak és mert elég volt nekik a szó, meggyógyultak.

Mit kap a kananita asszony? Csak egy Igét. Nem megy el Jézus hozzá, nem vizsgálja meg leányát, csak egy Igét ad a kétségbeesett anyának: *„eredj el; az ördög kiment a te leányodból.”* (Mk 7,29). Ennek az anyának is elég volt az Ige. Nem mondja: Uram, jer velem, csinálj vele valamit vagy mondjál valami gyógymódot mit csináljak vele? Nem kér semmit, az Ige elég neki, hisz és a látás igazolja előlegzett hitét.

Ott van a kaperneumi százados története. Mit kap Jézustól? Ő nem azt kéri Jézustól: Uram, jöjj az én házamba, nézd meg kedves szolgámat, sőt inkább arra kéri ne jöjjön hajlékába, mert nem méltó arra. Ezért elismerést is kap Jézustól és csak egy Igét, egy parancsszót és ez neki elég. (Mt 8,13).

Oh testvérem, nem könnyű a szeretetnek a próbája, de nehéz a hitnek próbája is. Milyen nehéz a fájó szívnek, a meggyógyulást váró embernek várni, aki úgy vágyódik valami eléje jövő szeretet után, alányúló kegyelemre s helyette visszautasító közönnyel kénytelen találkozni. Milyen nehéz ilyenkor szeretni Jézust, mellette maradni minden ajándéka nélkül, megelégedni egy Igével és hinni rendíthetetlenül, hogy az Ige egyszer igazolni fogja önmagát és Isten az előlegzett hitet utólagos látással ajándékozza meg.

Lehet, egyik ember életében csak pár óráig tart ez a vizsga, másiknál talán pár percig vagy hosszú esztendőig. Augusztinus édesanyjáról van feljegyezve, hogy 30 esztendeig imádkozott fia megtéréseért. Azért a fiúért, aki már kicsi korában Jézusnak adta át szívét, de megkeresztelkedése előtt olyan társaságba keveredett, melyik bele vitte a züllésbe, különféle bűnökbe és édesanyja imádkozó szeretete viaskodott körülötte, aki hitte, hogy Isten egyszer felelni fog imádságára. 30 évig kellett várnia fia megtérésére, de Isten igazolta hitét.

Nem tudom közölünk ki az, aki a maga nyomorúságában e két próbának keserves idejét éli. Hadd legyen a királyi ember története biztatás elgyötört, kételkedő szívének, pislákoló hitének, felfortyanó önérzetének, Istentől eltántorodni akaró lelkének áldott, szelíd isteni tanítás: szeresd az Urat akkor is, mikor csak kemény szót vagy hallgatást kapsz tőle. Higgy akkor is, mikor hitedet semmi sem igazolja és meg fogod látni, hogy aki a szeretetben és hitben kitart, annak szeretetét és hitét igazolja a jövő.

Ámen.

Ima:

Urunk, Jézus Krisztusunk! Bocsásd meg, hogy olyan sokszor perbe szállunk Veled, ha nem azonnal segítesz és azzal, amivel mi szeretnénk. Nehéz nekünk megtanulni, hogy két kérdést egészen Reád kell bízni: a mikor és a hogyan kérdését. Nem a mi dolgunk tudni az időket és alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Nem a mi dolgunk tanácsot adni Neked, hogy miképpen lehetne kérdéseinket megoldani. Bocsáss meg kérünk sok hitetlen erőszakoskodásainkért és kérünk taníts meg alázatosan meghajolni Előtted, megmaradni Te melletted akkor is, ha látszólag nagyon kemény, nagyon közönyös és üres kezű is vagy. Kérünk add, hogy az az ének, melyet énekeltünk, valóság legyen és a Te Igéd legyen számunkra a legdrágább ajándék. Oh Urunk, ha választani kellene gondviselő szereteted földi ajándékával megrakott két kezed, vagy hallgató ajkad, és Igéd elvonása között, akkor kérünk Urunk, hadd maradjunk inkább betegséggel küszködő, kisírt szemű, Téged váró emberek, csak Igédet el ne vedd tőlünk.

Könyörgünk csendes éjszakáért, adj békességet minden szerettünknek, őrizd meg városunkat, hazánkat, az egész világot, ahogyan Te látod jónak.

Ámen.